

(посл.). Пътекъ ѝмнажмы старопланински—Ни лукъ ѡли, ни на лукъ дыхали! Гп. 48. Попътъ май хвана да гази бось изъ луко (не исполняетъ свою обязанность), кога има кращани, свадби или задушница; той за тамъ готовъ. Зк. 22.

Лулá* (*lulè s. p. 1. Tuva, tube, siphon. 2. Robinet. 3. Noix de pipe*) с. ж. головка трубы, въ которую набивается табакъ и вставляется чубукъ. **Луличка** ум. с. ж. Дай му ты лулж тютюнь да ти искаже и майчино-то си млѣко Сир. Дай му пары, да ти даде и майкѫ си и баща си. Казвать за тогова, кой-то за пары сичко си дава. Едни падувать безъ мѣрж своимъ-тѣ лулж (чибучка). Л. Д. 1871 р. 172. Пълна плевния сламицѫ, сламица-та изгорѣ, плѣвницата оста?—Лула съ тютюнь. Ч. 119. Отишалъ да прави лулы. Ч. 203.

Лунá с. ж. луна.

Лунá с. ж. родимое пятно на тѣлѣ; веснушка. **Луни́ца** ум. Ако нѣкоя „тѣшка“ жена са исправи предъ онзи столъ, на който са напира хлѣбъ, то дѣтето ѹще да има луни. З. 88.

Лунавъ пр. имѣющій родимое пятно на тѣлѣ; весноватый: Бѣла-та кадифина кожица стане грѣздава, лунава, жътникава. Л. Д. 1874 р. 76.

Луни́чавъ пр. (*Макед.*) лунатикъ: Тукъ задекри съ задѣ мармарь дирека, Оти Митре ми є лунича'о, Данъ те тебе со сабя посечить. М. 68.

Лұпкъ тл. дл. 1) вылупляю изъ яйца (о курицѣ). 2) сдираю кожицу (*съ плода*): Посака пуста понада, Ѣхти оре'и требени, Пресни яблоки люпени. М. 508. (*ср. бѣлж.*) **Лұпъса** 1) вылупляюсь изъ яйца: Видѣхме че имаше вѣтрѣ (*съ лицето*) пиле, което бѣше захванало да ся лупи. Х. II, 68. Отъ останки-ты на ѡстие-то ся лупять микроскопически животинки, които даватъ поводъ на тыя миса да загнѣшть, а това е голѣма пакость за зѣба. Л. Д. 1874 р. 62. 2) шелушусь, луплюсь.

Лұспа (*Люспа*) с. ж. чешуя; шелуха. **Луспи́ца** ум. Откъсва си (*рибата*) една луспа и му я дава. Ч. 249. Я ламия си ду златни луспи мѣкне, Ну змеюве ги фәрле И си ги съ тахъ убива. Д. С. 8, 7—9. Кожята на рыбы-ты е покрыта съ луспами, Л. Д. 1871 р. 114. На едно място глядеть дрѣвіе, на друго дрипеле, луспи, строшени каци. Тб. 94. Пѣчицы-ты (на ширкѫ) повѣнвать и хващать отгорѣ брашины луспици, кои-то отъ малко трѣканіе ся ронять отъ кожихъ-тѣ. Л. Д. 1871 р. 140. Природата е облѣкла грахъть съ нерастворима въ чогъческии стомахъ луспица. З. 248.

Лұспавъ **Лұспи́овъ** пр. чешуйчатый: По нѣкогажъ ловиха рыба съ мрѣжытъ, които Петко беше уплелъ по дѣждовно време; и всѧкожъ улавиха повѣче отъ луспавытъ отъ колкото можеха да разнесатъ. Р. А. 139.